

[Tang Sørensen]

tvangsauktioner på ejendomme, der var tildelt gældssaneringslån.

Hvad er det så, man i virkeligheden opnår med at få tildelt disse såkaldte gældssaneringslån? Ja, vi har set eksempler på i dag, at når foderstoffirmaerne har fået dækket deres tilgodehavende med en eller anden procentdel og overtrækket på kassekrediten er blevet indfriet i banken, så får manden lov til bagefter at sejle sin egen sø. Jeg tror ikke på, at gældssaneringsordningen løser landbrugets problemer. Tværtimod er jeg bange for, at den vil være med til at forstærke landbrugets problemer inden for en overskuelig årrække.

Efter vores opfattelse – det kan vel ikke komme bag på ret mange – løser man kun landbrugets problemer ved at sørge for, at landbruget har en sund produktionsøkonomi. Jeg synes, den udvikling, der finder sted i øjeblikket, med al tydelighed viser, at det er produktionsøkonomien, der ikke er til stede i dansk landbrug i øjeblikket. Disse ordninger, som man nu lapper videre på, vil efter vores opfattelse ikke løse problemerne, de vil i allerbedste tilfælde udsætte dem nogle ganske få år.

Derfor kan jeg ikke på mit partis vegne tilsiige nogen velvillig behandling af disse lovforslag. Vi vil ved tredje behandling gå imod dem.

Bjørn Poulsen (SF):

Nu står de forskellige partiers landbrugspolitiske ordførere igen og skal tale om landbrugets krise. Det har vi efterhånden gjort nogle gange inden for det sidste halvandet år, og for mig er der ingen tvivl om, at hvis man fortsætter med den slags forslag, som vi ser i dag, kommer vi nok til at stå her lige så mange gange om året de næste par år – med de samme problemer og med de samme meget, meget negative resultater.

De to lovforslag, som vi i dag behandler, vedrører det, vi i gamle dage kaldte gældssaneringen, og rentetilskudsordningen. Gældssaneringen gik SF med til sidste år. Vi mente, at det var en lovgivning, der simpelt hen var nødvendig i den situation. Krisen kom måske ikke bag på os, men den kom i hvert fald betydelig hurtigere, end mange af os havde regnet med. Derfor mente vi også fra SFs side, at vi ved det forslag om ikke andet kunne gøre, at man ikke fra pengeinstitutter

o. lign. helt tabte tilliden til, at landmanden trods alt kunne overleve, selv om han var ude i et ret grimt økonomisk ufore.

En af de andre grunde til, at vi gik med, var, at langt de fleste ordførere erkendte, at det egentlige problem var rentens højde, og en refinansiering og nyfinansiering var nok nødvendig, ja, vital, for at landbruget i det hele taget skulle have en chance i fremtiden. Blive ved med at skulle låne penge til 19 pct. eller 18 pct. i rente er der ikke noget landbrug, der kan klare. Det ved vi alle. Derfor er det klart, at man burde have koncentreret sig om netop det problem, når man på et senere tidspunkt sidste år lavede nogle andre forslag.

Det gjorde man altså ikke. Man lavede et eller andet forlig, hvor man så lavede nogle rentetilskud. Jeg må ærlig talt erkende, at jeg var meget skuffet, for jeg troede ærlig talt, at regeringen plus de små forligspartier virkelig ville prøve på at løse noget og ikke som sædvanligt, som vi desværre har set fra folketingets side i mange år, prøve på at sætte et nyt plaster på et sår. Men det var desværre det, der skete.

Inden jeg går videre, vil jeg meget gerne have lov at spørge landbrugsministeren, om det er rigtigt, at der på nuværende tidspunkt er nogle af de landmænd, der har fået gældssaneringslån, som alligevel er gået konkurs. Jeg har hørt nogle rygter om det, og jeg vil da gerne høre, om landbrugsministeren eventuelt kan sige, om det er rigtigt eller forkert. Det skulle ikke forbavse mig, hvis det var rigtigt. Min tillid til pengeinstitutioner her i landet har aldrig været særlig stor, og jeg må blankt erkende, at efter at jeg har været tæt inde på landbrugets krise i nogle år, er den i hvert fald ikke blevet større. Det er altså noget, jeg vil bede ministeren om at svare på, hvis han kan.

Der er en anden ting, som jeg gerne vil bringe frem her. Da der var første behandling af SFs forslag om en jordfond – det skete i december måned – var bl. a. en af de meget, meget vage ting, som regeringen og socialdemokratiet frembragte som kritik, at det kostede provenutab. Vi havde selv regnet ud, at det var 700 mill. om året. Så vidt jeg kan se på de foreliggende forslag, er regeringen i hvert fald løbet forbi os på det område. Vi kan ikke være med længere. Ikke fordi jeg er ked af det, men jeg synes bare, det sætter